

Politiske budskaber

Det har været en relativt fredelig periode siden sidst – og så alligevel ikke helt. Jeg har fået en del forespørgsler på kampen mellem Tottenham og Chelsea, som går for at være den vildeste Premier League-kamp nogensinde. Den skal jeg have fundet en optagelse af, for jeg var forhindret i at se den live. Men efter referaterne at dømme var det en heftig affære. Også lidt interessant for mig personligt, fordi dommeren var Michael Oliver, som jeg havde fornøjelsen af at være observatør for til hans allerførste internationale opgaver – en U/17-turnering i Italien. Allerede dengang var det klart, at han var lysår foran sine to kolleger i turneringen. Senere har vi så også mødtes til andre kampe i Europa. Det er bestemt ikke altid, at han får den kredit, som han fortjener, men det gælder vel alle dommere. Hvorom alting er: Tottenham og Chelsea skal nok komme forbi, når jeg får fundet en optagelse og haft tid til at se den...

På det mere jordnære plan har jeg kunnet se på flere medier, at Ishøj var svært fortørnede over ikke at måtte bære bestemte opvarmningstrøjer i forbindelse med deres pokalkamp mod AGF (spillet i Aarhus på grund af ydre forhold, men det er en helt anden historie). Man har endda brugt mindre pæne ord som 'dobbeltmoral' og 'censur'. Problemet var, at opvarmningstrøjerne havde påskriften 'GAZA'. Jeg tager ikke stilling til hverken det ene eller andet. Jeg har efterhånden fundet ud af, at der er tre ting, som man ikke skal bringe op i middagsselskaber, hvis man vil bevare den gode stemning. Det er spørgsmålet om Israel / Gaza, aktiv dødshjælp og toptopskat. Jeg er heldigvis ikke politiker, men bare en simpel vælger og i denne sammenhæng også lovmand.

Men hvis man i Ishøj nu havde gjort sig den ulejlighed på forhånd at slå op i fodboldlovens paragraf 4, ville man kunne se, at spillernes udstyr ikke må have politiske, religiøse eller personlige budskaber på sig. Og det er svært at se GAZA ikke være mindst én af delene. Så det er fuldt korrekt at nægte spillerne at bære de pågældende trøjer. I international sammenhæng ville et sådant budskab i den grad have kostet kassen.

I Danmark har vi valgt at tillade regnbuearmbind på anføreren (ligesom vi godkender regnbueflag på hjørneflagene ved særlige lejligheder. Man har det jo også fint nok med en 'Støt brysterne'-kampagne hvert år). Det gjorde vi, fordi det skabte lidt forvirring og uensartethed hos dommerne, specielt i bredderækkerne – eliten har vi mere styr på. Lige akkurat dette betragter vi ikke som et politisk budskab, men som et medmenneskeligt budskab om, at vi alle skal behandle hinanden ordentligt, hvilket vel ikke er et urimeligt forlangende.

Ellers har der jo i de seneste uger i den grad været fokus på romerlys på stadion. Lad mig starte med at fastslå, at de ikke er tilladt – hvilket ikke forhindrer tilskuere i at bringe dem ind. Og en nok så grundig visitering forinden kan aldrig eliminere det hele. Nu om stunder kan romerlys jo gemmes i alle kropsåbninger, og der er trods alt grænse for, hvad en visitering kan checke, uden at man kommer i konflikt med andre paragraffer i straffeloven. Og hvorfor må man så ikke have romerlys med ind? Helt banalt fordi de er farlige. Hvis man står i en folkemængde og svinger med et 300 grader varmt objekt, kan der godt ske noget. Bare tænk på, hvis det får fat i en dynejakke eller andet letantændeligt.

Så kan man sagtens mene, at det er stemningsskabende og andre fine ord – men sikkerheden er altså det primære. Vi har heldigvis undgået de helt store ulykker herhjemme indtil nu, men det er bedre at være forberedt frem for at skulle reparere bagefter. Men det er jo ikke bare et

dansk problem. Hvis man ser syd for Alperne, er romerlys jo nærmere reglen end undtagelsen. Jeg husker en kamp i Bologna, hvor der trods grundig visitering var et hav af romerlys, og da jeg spurgte ind til det, var svaret, at fans havde deres eget lille skur på stadion, hvor de på forhånd havde anbragt romerlysene, så de kunne slippe ubemærket gennem visiteringen. Så kunne man altid hente fyrværkeriet bagefter. Så stemningsskabende, ja tak – men også hammerfarligt. Og derfor har man forbuddet. Derfor er der heller ingen grund til at være forarget over de bøder, som bliver stanget ud til klubberne, når lysene (eller værre) alligevel har været der. Faktisk er det sådan, at dommeren efter kampen (typisk i samarbejde med dommerobservatøren) skal indberette det eksakte antal lys. Så vidt muligt: når FCK og Brøndby tørner sammen, er det jo typisk det rene ildhav. Bare fans dog kunne forstå, at dette altså koster deres klub en frygtelig masse penge, som kunne have været brugt på mange andre gode ting. Så stemning, ja tak – men fare for andre: nej tak.

Vi er langt henne på sæsonen – faktisk er den nok mere eller mindre slut nu på breddeniveau. Så lad mig tage en lille reminder her mod slutningen. Den er godt nok bragt i 2022 – men den synes desværre at være evigt aktuel. Nemlig spørgsmålet om brok og protester.

Ser vi på det rent lovmæssige omkring brok, har fodboldloven to forskellige passus, afhængig af grovheden. Den mere milde er den, som siger, at en spiller skal advares, hvis han ved ord eller handling protesterer. Den grovere er, hvis en spiller gør sig skyldig i fornærmende, hånende eller upassende sprog – det koster en udvisning.

Og det er lige her, at dommerens fingerspidsfornemmelse kommer ind i billedet. Tog man advarselsforseelsen for lovtekstens pålydende, ville der være meget få spillere tilbage efter første halvleg. Så man er nødt til at bruge den sunde fornuft. Udvisningsforseelsen med det fornærmende, hånende eller upassende sprog er mere ligetil.

Men tilbage til forseelsen, som principielt skal kaste en advarsel af sig. 'Ved ord eller handling protesterer'. Hvis dommeren ikke er udstyret med de berømte små ører, kan det ende grueligt galt, for dette sker jo en million gange i løbet af en fodboldkamp – og selvfølgelig, for vi har jo at gøre med en kampsport. Men der er en væsentlig forskel på protester eller brok, om man vil.

Den hurtige protest (hurtigt op og ned) vil de fleste dommere acceptere – selvfølgelig afhængig af sprogbrugen, for ellers kan vi risikere at lande ovre i afdelingen for røde kort. Derimod vil den spiller, som konsekvent brokker sig over en kendelse – også tyve minutter efter – ryge i fælden.

Det er en følsom balance. Jeg bliver også ofte spurgt, hvor grænsen er (underforstået at så kan vi gå lige til den). Alle elsker sorte og hvide løsninger. Men det er bestemt ikke noget ligetil spørgsmål. De enkelte dommere har forskellige tolerancetærskler for, hvad de gider høre på. Og det kan variere ganske meget selv hos den enkelte dommer. Har man lige haft et mega-verbalt slagsmål med partneren, før man tog til kamp, er tolerancen måske ikke ligefrem i top. Ellers kan man nok godt klare en god del mere.

Så der er rigtig mange menneskelige aspekter at holde styr på her og ikke mindst illustrerer det, at fodboldloven er en ramme, som man bevæger sig inden for. Det er ikke nogen facitliste – de vigtigste ord i fodboldloven er fortsat 'efter dommerens skøn'. Og det er akkurat her, at mange fans flejner ud. Men havde dommeren ikke det råderum, kunne man lige så godt sætte en maskine ind. Og det tror jeg ikke, at nogen ville være tjent med.

Det er primært breddefodbolden, som har et potentielt problem her. Også fordi det her ofte er relativt uprøvede dommere, som lige skal finde deres ben. Jeg vil godt appellere til breddeklubfolk om at tage godt hånd om de nye, som selvfølgelig laver alle de fejl, som man kan forvente. Ingen er udlært, fordi de har et dommercifikat. Det er ligesom med køreprøven – man lærer først at køre bil, når man er ude i praksis. Det er i vores alles interesse, at der er en dommer. Alternativet er ingen dommer – og hvem er det lige, der har glæde af det ?

Hermed en appel til alle på breddeniveau: tag nu pænt imod de nye og med en vis grad af forståelse. På vejene står der med jævne mellemrum skilte med påskriften 'Tag godt imod xx – han er ny i trafikken'. Det gælder også på fodboldbanen.